

Regulamentul din 1897, cu micile lui modificări din 1899, a însemnat, așa cum s-a arătat mai sus, un pas înainte în dezvoltarea facultății. Progresele ei au fost însă atât de rapide, încât în mai puțin de zece ani regulamentul nu mai corespunde, alcătuind în unele privințe chiar o frână supărătoare. În primul rând, liceul se trifurcase. Înființarea unei secții clasice făcea dintr-o dată inutilă existența anului I (preparator), care trebuia deci desființat. În al doilea rând, numărul studenților crescuse, după cum se mărise și numărul cursurilor obligatorii. Astfel, studenții secțiilor de istorie și filologie modernă trebuiau să audieze în mod obligator peste 30 de ore săptăminal. Timpul liber ce le rămânea pentru lectură în biblioteci, pentru adâncirea problemelor, era cu totul redus, iar specializarea, pregătirea pentru lucrări științifice originale, serios împiedicată.

Urmarea firească a unor asemenea împrejurări nu putea fi decât superficialitatea. În adresa sa către minister, în care arăta situația, Ioan Bogdan semna cu adâncă îngrijorare: « De aci faptul regretabil că la examene studenții nu știu decât cursurile profesorilor ». După părerea sa, studenților trebuia să li se lase o libertate mai mare în privința alegerii cursurilor cu audiere obligatorie, precum și posibilitatea de a-și alege specialitatea căreia voiau să i se consacre, chiar din anul I¹.

Problema modificării regulamentului a fost discutată în ședința consiliului facultății din 21 oct. 1906, în care, alături de alții, a vorbit și decanul Ioan Bogdan. Sub președinția sa s-a ales o comisie formată din C. Dimitrescu-Iași, D. Onciul, P. Eliade și S. Mehedintzi, care să formuleze în scris toate propunerile și să le aducă în dezbaterile consiliului².

Lucrările au durat șase luni de zile, până în mai 1907, când proiectul propriu-zis al noului regulament era gata. El a fost discutat și aprobat în ședințele din 12 și 16 mai, Ioan Bogdan fiind însărcinat cu redactarea acestuia în formă definitivă. La 1 iunie 1907, Consiliul facultății s-a întrunit din nou pentru alegerea unui delegat care, împreună cu acela al facultății din Iași și cu delegații ministerului să studieze propunerile de modificare și să elaboreze noul proiect. Din cauza protestului lui M. Dragomirescu, care nu era mulțumit de situația ce se crea cursului de literatură³, s-a mai făcut un supliment de discuție la 4 iunie. Delegat al facultății a fost ales tot Ioan Bogdan⁴, și proiectul de regulament, corectat de mîna sa, se păstrează și astăzi în arhiva facultății⁵.

Într-adevăr, regulamentul facultății din București fiind comun cu cel al facultății similare din Iași, modificările trebuiau făcute de o comisie mixtă, compusă din profesori aleși de ambele facultăți și din delegați ai ministerului. De aceea, încă de la 19 mai 1907, s-a cerut ministerului constituirea acestei comisii mixte, pentru ca noul regulament să poată fi aplicat chiar în anul ur-

¹ *Ibidem*, Dos. 111/1 07, f. 99.

² *Ibidem*, Registrul de procese verbale al consiliului facultății, f. 84.

³ M. Dragomirescu arată că la filologia modernă se creaseră grupuri de cursuri obligatorii și facultative. La limba română accentul se punea pe punctul de vedere istoric și filologic și nu pe cel estetic. În acest fel cursul său, care din 1900 fusese obligator, devenea acum facultativ. Vezi protestul său în aceeași arhivă a facultății. Dos. 11/1907, f. 25, 66, 101.

⁴ Registrul de procese verbale citat, f. 93—94, 100.

⁵ *Univ. București, Arh. Fac. filologie*, Dos. 111/19 7, f. 151 și urm.